

La Rectoria

Sant Pere de Vilamajor

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Av. Quatre Camins, s/n, 08458, Sant Pere de Vilamajor.
Alçada: 302 m

Coordenades:

Latitud: 41.68312
Longitud: 2.38871
UTM Est (X): 449124
UTM Nord (Y): 4614775

Classificació

Número de fitxa 08234-102
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Modern
Segle XIV-XVII
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Número inventari Sí, IPA.: 29469.
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Científic
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de Sant Pere de Vilamajor

Fitxes associades:

[Per la llibertat del poble a decidir](#)

Autoria de la fitxa Virgínia Cepero González
Data de registre de la fitxa: dc., 10/02/2016 - 01:00

Descripció

Masia de planta rectangular, que consta de planta baixa, planta pis i golfes. La coberta és de teula àrab, a dues vessants, amb ràfec a la catalana. El carener és perpendicular a la façana principal, que es troba orientada al nord-est.

El portal d'entrada és d'arc de mig punt adovellat, alternant pedra vermella i blanca, amb dos bancs de pedra als costats i dos esglaons d'accés a l'entrada.

Les finestres són de disposició simètrica, amb llindes de pedra, una d'elles cisellada. Sobre la finestra de les golfes hi ha inscrit l'any "1639", que probablement correspon a una de les seves rehabilitacions. Al pis hi ha dos balcons amb barana de ferro.

Els murs de façana són de pedra lligada amb morter, arrebossats.

Actualment, no es disposa de suficient informació històrica que permeti la datació de l'edifici original i els seus diferents usos al llarg del temps.

A la part posterior de la casa, on es troba l'actual cuina, hi ha una volta catalana i una volta de canó, i sembla correspondre a la zona més antiga de l'edifici. Segons una hipòtesi recent, aquestes voltes podrien formar part de la farga del castell, de la que hi ha referències en la documentació antiga.

Segons la tradició oral, a la part posterior de la masia hi havia l'accés a uns túnels d'escapatòria, però actualment es desconeix la seva ubicació. El que sí que es documenta és la boca d'una mina d'aigua, bastida interiorment amb pedra i morter de calç i volta de maó.

Observacions:

De forma inconcebible, la Rectoria no es troba inclosa en el Catàleg de béns a protegir del POUM (Pla d'Ordenació Urbanística Municipal) de Sant Pere de Vilamajor.

Història

La Rectoria és un edifici d'orígens molt antics, però actualment no es disposa de suficient informació històrica, que permeti la datació de l'edifici original i els seus diferents usos al llarg del temps. Només una intervenció arqueològica possibilitaria l'obtenció de més dades.

Segons la documentació antiga, durant molts anys, a l'edifici de La Rectoria hi vivia una comunitat de clergues que tenien cura de la parròquia de Sant Pere de Vilamajor. I hi havia l'escrivania, on els clergues feien de notaris al servei dels seus feligresos. Es conserva un important fons documental, actualment custodiat a l'Arxiu Diocesà de Barcelona.

Segons consta a un dels documents, la casa va ser heretada pel rector Rafael Derrocada, que la va habilitar com a rectoria, funció que va tenir fins a l'any 1986.

Durant la Guerra Civil espanyola (1936-1939) l'edifici va ser malmès i, temps després, va ser restaurat.

A la dècada dels anys 70 del segle passat es va utilitzar com a centre cultural i d'entreteniment per a la gent jove.

L'any 1987, per iniciativa de Josep Poch, rector de la parròquia de Sant Pere de Vilamajor, es va habilitar com a centre d'art. Finalment, l'any 1988 es va fundar el Centre d'Art Contemporani La Rectoria, amb la col·laboració de l'escultor Josep Plandiura Vilacís.

El Centre d'Art La Rectoria és una fundació privada, sense ànim de lucre, amb la finalitat de conciliar les arts, les noves tecnologies i la natura. És un lloc de residència i de treball per a artistes, escriptors i investigadors. Els eixos bàsics del Centre són la producció artística, els cursos de formació i les exposicions.

La Rectoria va ser propietat del bisbat de Tarrassa fins a l'any 2007, quan va passar a ser de titularitat municipal, per un conveni de traspàs.

Des dels seus inicis, l'any 1987, han passat pel centre més de 150 residents, entre artistes nacionals i internacionals.

Bibliografia

AVENTÍN i PUIG, M. (1990). Vilamajor (872-1299). De la fi del sistema antic a la consolidació del feudalisme. Sabadell: ed. AUSA, p. 20.

GENERALITAT DE CATALUNYA. DEPARTAMENT DE CULTURA (1989). Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya (Sant Pere de Vilamajor).

HERRERO i BARÓ, H. (2013). "La Rectoria de Vilamajor. De masia menor de can Derrocada a Centre Cultural del municipi". D'aquí: la revista gratuïta de gent, racons i coses nostres, núm. 18 (juny 2013) Sant Antoni de Vilamajor: Banchs de Comunicació, p. 30-34.

POCH i RUESTES, J. (2010). Vilamajor: un poble forjat per comtes, capellans, pagesos i menestrals: aportació a la seva història. Sant Pere de Vilamajor: Ajuntament de Sant Pere de Vilamajor, p.158-160.

SAGRERA BASSA, T. (2009). Vols que t'expliqui... Vilamajor? Sant Pere de Vilamajor: Centre d'Estudis de Sant Pere de Vilamajor, p. 25-26.

